

kavga

Sen beni bunu bilecek kadar tanımıyorsun
Ama duyuyorum
Bir makine misali
Taş üzerinde çiviler
Kalbime işleniyorsun
İnceliklerle önceliklere dolu her şeyin
Bense mağaralarda kendi gölgelerini izleyen korkağım
Nasıl olmalı
Çağları nasıl bir araya getirmeli

Dans etmeli, etmeli
Pahalı ve sıkı kumaşlara bulanıp gömülmeli
İçip içip sarhoş olmalı ve kollarında güle güle

O zaman o zaman, neredesin?
İstediklerini yaptım
Kedilerden nefret ettim
Neden ve neden
Kitabın sonunu değiştirmem yetmedi

bengisu alkan

isKELe

sayı:03 ikibin21 kısım'ı

akşam olur
mektuplar hasretlik söyler
zagreb radyosu'nda lili marlen türküsü
siperden sipere ateş tokuşturanlar
karanlıkta dem çeken
ishak kuşu

attilâ ilhan

gazel

Dağlarda ateşler gibi hardır bize sevmek
Dermânı bulunmaz acı zardır bize sevmek

Uğruna ölüp ömrünü versen yine yetmez
İçsen de kanılmaz ki pınardır bize sevmek

İnsandan uzun geçmişi vardır bu cihanda
Her nefsi saran yaşlı çınardır bize sevmek

Kızgın güneşin ardına saklanmaya benzer
Hep yaşlanırız saklı duvardır bize sevmek

Vuslat bizi mahruım bırakır aşk ateşinden
Efsunlu güzelden öte yardır bize sevmek

alî fuat karaarslan

rubai

Bir başka geçerdi şol muhîtatta hazan
Yağmurla huzur bulurdu herkes her an
Lâkin seneler önce yaşanmış bunlar
Hiçbir şeyi fark etmiyor artık insan

ibrahim kağan lek

insan ve ait olduğu mevsim

İlginçtir ki; belirli zaman aralıklarında hissedilen duygular vücutta hissediliş şekilleriyle iz bırakır. Sevinç, hüznün, acı, özlem, nefret, huzur.... Fakat her sevinçli anımız da aynı şeyi hissettirmez, o ana sadece hafızamızla değil zaman yolculuğu yapmış kadar, o esnada tam olarak hissettiklerimizle döneriz. Bu zaman yolculukları zaman zaman utançtan hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi bilmenin kendi içimizdeki katlanılmaz acısına da sebep olsa, çoğu zaman iki ana konu etrafında gelişir: Masumiyet ve huzur.

Bu kavramlar da tahmin etmesi pek zor olmadığı üzere çocukluk dönemi üzerinde birleşir. Yaşımız ilerledikçe en temizimizin dahi insanları kırmamak için de olsa yalan söyler ve eski masumiyete özlem duyar hale geliyor oluşu insanın büyüdükçe suyun bulanıklaşmasından aslında pek memnun olmayışına dayanır. Huzur ise dünyadan bihaber olmanın sonucudur. Hatta son elli sene boyunca bir çocuğun hayatında değişen çok az şey olduğunu söyleyebiliriz. Bir an önce bitmesi beklenen okul aynı, koşa koşa gelinen ev aynı, ev ödevi aynı, bitirilme zorunluluğu aynı, bitirilmezse eğlenceden mahrum kalma cezası aynı, bitirince izin verilen eğlence aynı. Değişen tek şey eğlence aletlerinin zaman içinde futbol topundan, önce büyük sonra küçük bir ekrana hapsolmesi gibi gözüküyor. Ha, bir de koşulan mesafenin artık apartman bahçesinden evin kapısına kadar olması.

İşte tüm bu huzur ve masumiyet hissini kendi adıma en yoğun yaşadığımı hatırladığım anlar her zaman kış mevsimiyle beraberdi benim için. İlkokul hayatının ilk dört senesi boyunca apartman bahçesinden eve koşa koşa gelen bir çocuk olarak ne zaman geleceklerine dair bir haberimin olmadığı fakat yılın bu zamanları bir zaman geleceklerine emin olduğum anneannem ve dedemin bizde kalacakları üç dört belki de altı günün ilk ikindisi. En iyi ihtimalle on beş derece sıcak esen rüzgarlı hava, içeri girince çocuk aklımla ödüle ulaşmanın daha da kolaylaştığı, huzurumu arttıran ev... Salonda her zaman oturduğu koltukta dedem, ne tesadüftür ki hiçbir zaman salonda olmayan ve mutlaka koşturduğu bir şey olan anneannem, haftanın günlerine bağlı olarak gelen yardımcımız ve anneannelerin eve gelişiyle sebebini hala tam çözemediğim, çoğunlukla ikinci vakti evde bulamadığım annem... Çoğu zaman dışarıdan duyabileceğimiz sesle esen rüzgar, kimi zaman beraberinde dışarıyı kaplayan kar, salonun sokağa bakan camı ve hemen altındaki kalorifer, dedemin bir metreden daha yakınında, iki üç metre önlerindeki televizyon...

İşte bir çocuğun mutlu olması bu kadar basit, mutlu olmak benim için bu kadar basitti. Hala bu yazıyı yazdığım an dışında da kendimi o anlara götürmeye çalışmama rağmen hep zaman yolculuğu kadar etkili olmamakta o iş, ha demek yetmiyor bazen. Fakat şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki bugün eğer uyumakta çok zorluk çekerken kar fırtınası eşliğinde şömine ve evlerin vazgeçilmesi olan elektrikli süpürge ses efekti birazcık dahi huzurlu olmama, mışıl mışıl uyuyabilecek kadar dertsiz olduğumu sanmama yardımcı olabiliyorsa ben kesinlikle kışa aitim. Evet, kesinlikle kışa aitim.

ilber canikli

romanlarım

Önümde uzanır bembeyaz sayfa
Mürekkeğim damlamaz kağıda
Zihnimde dolanan düşünceler
Sığamaz harflerin zindanlarına
Milyonlarca konunun bir tanesi
Düşemez öylece dilimin ucuna

Söyleyeceklerim yok sanılmasın
Vardır içimde yazılı romanlarım
Sadece, bir yolu bitirmeden
Başka yokuşları tırmanırım

Asıl niyetim anlaşılmasın
Yıkılmasın duvarlarım
Burası benim krallığım
Sorgulanmasın varlığım

Önümde uzanırdı bembeyaz sayfa
Şimdi karalanmış yamuk yazımla
Güzeli çirkini olmayan sanat
Kucak açmış yalnızlığım
Benim bilmediğim yükleri
Süs yapmış sayfalarına

esra kübra türe

karanlıklar doğar aydınlıklardan

Karanlıktan korkar çoğu insan değil mi? Ya da hiç düşündünüz mü neden insanların aydınlıktan korkmayıp karanlıktan korktuğunu? Geceler de bu yüzden sevilmeyen ya! Ürkütür insanı o soğuk, ıssız halleriyle. Ama aslında günün en sakin aynı zamanda en tadına varabileceğin vaktidir o. Oturup sessizce düşünmek için, kendinle baş başa kalıp dertleşmek için, karanlığın huzurunda ders çalışmak ya da bir dostunla gecenin tadını çıkarmak, coşmak için tam vakti değil mi? Bana soracak olursanız hiç düşünmeden evet derim. Bu konuya hafiften bir dokunuştum. Demek istediğim karanlık aslında birçok şey anlatıyor bizler hakkında. Ama karanlığa girmeden fark edemiyor insanlar bunu. Çoğu kişi anlamıyor düşünmeden filozof olamayacağını, uykundan vermeden gecenin verdiği hazla eğlenemeyeceğini. Çoğu kişi bilmiyor beklentilerinin gerçekleşmesi için o sakin, bazen stresli ama arkamızda anlatılabilecek pek çok şey bırakan çalışmalarının, çabalarının olması gerektiğini; iki ayağın bir pabuca sığmadığı gibi iki güzelliğin bir arada gerçekleşemediğini. Ailenden uzak kalıp şehir dışında paha biçilemez bir okulda okumak gibi bu. Ya da üniversite sınavına girmeden mühendislik okumak isteyen biri gibi düşünebilirsiniz. Sadece bir derse odaklanıp olimpiyatlardaki derecesiyle istediği üniversiteye geçmek için birçok şeyden istifade eden öğrenciler var. Belki de üniversite sınavı bu tercihe karşılık daha mantıklı duracak ancak kimisi de karanlığın derinlerinden gelmeyi seçiyor. Zevkler ve renkler tartışılmaz ya galiba kendi karanlığını da kendisi yaratıyor insan. Tercihlerimizle kendi karanlığımıza ve kendi karanlığımızdan yine tercihlerimizle aydınlığa ulaşıyoruz. Ben ortaokulun son yılında birçok şeyden istifade ettim. O yıl kendi karanlığımı kendim seçmişim ama kendi aydınlığımı da farkında olmadan yaratmış oldum. Demem o ki girdiğim karanlıklar beni yanıltmadı ve beklentimin ötesindeki aydınlıklardayım. O yüzden hiç kimse unutmamalı ki her karanlık aydınlığa açılan kapılar barındırır. Kimi insanlar karanlığın en derinliğinden gelerek kapının kilidini kırar, kimisi ise gayretleriyle o kapının anahtarını çevirir ve başarıyı yıldızlar gibi simsiyah gecede parlamayı. Benimkisi de sanırım o kapının anahtarını bulmak ve onu döndürmeyi başarabilmektir.

İlso yeşilçay

"Dünyaya bakmayı aşım, dünyayı görme noktasına ulaştığımızda neye talip olmamız gerektiğini de anlarız. Bakmakla yetinmenin gerçek ilerlemeye yani içteki aydınlanmaya engel teşkil ettiğini bir kavrayabilsek!"

bakanlar ve görenler, **İsmet özel**

yarın baladı

vapurduk, en dar bulvarında
kahpe hâlin
akşamdan
pâre pâre
damıtılmış ağı
tutunmuştu bizlere
biz üç kişiydik
imanımızla yemin etmiştik
gavurun, gündelikçinin kırsağına

yol almıştık üsküdar'a
üsküdar bir ölüm şehri
karadikenler girerdi
sen ila benim arama

vapur... ah vapur
gariban oğul
boğulmaya koyuldun
eylül'ün libas başlı kullarından
parmaklarındaki, dudaklarındaki
dokunamadıkları kadehlerle
kalkütalı işçilerce
Yağmur da sanıklığa gelir
sıslı bir sürü olmuş yağmur
eylüle mi yağar
ekim'e mi yağar
gölge olmuş, kan kırmızısı
akan yağmurda.

yol almıştık üsküdar'a
Üsküdar bir ölüm şehri
Ölüm Osmanlı olmuştu
Kan fişkırtır vapurdan

Oysa sen vapur
-boğulmadın
Bırakmadın dalgalarına
Ak salkımları
"ağlıyorsam
mirzalardan gayri
yere düşmüşsem
keşişten bir elma gibi
bağırıyor
kalkamıyorsam
sancı mı denir
gözbebeklerimden fırlayan
kıvılcımlara
yalnızca selamıdır koca bir devin
sanki şiran'da doğmuştu koca alev hey"

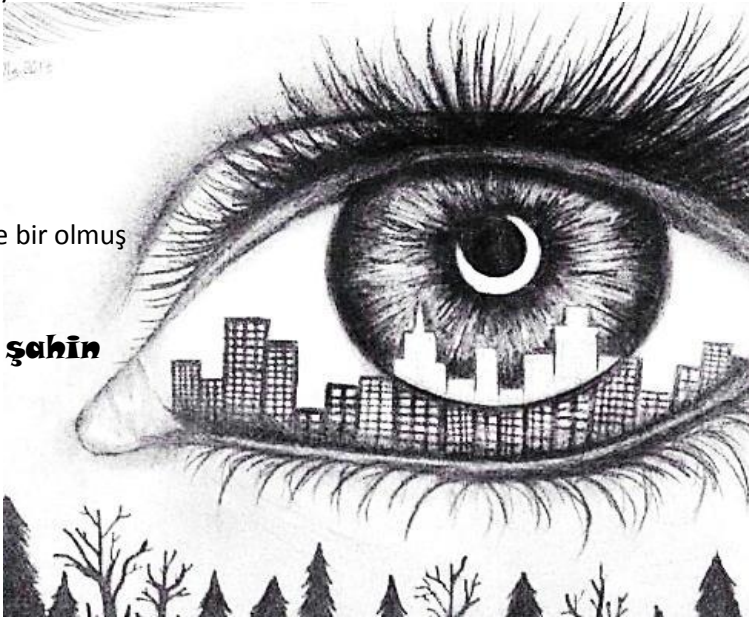

dedin bir
kızıl yıldız göklerimizde süzülmeden
edemedi
atlılarımız koşu tutmadan
edemedi
"muhammed'tir benim adım"
dedin biiir...
"amadeyim emrinize"
demeden edemedin
dalgalar da kaynamaya başladı
cayır cayır
yol almıştık üsküdar'a
üsküdar bir ölüm şehri
gözlemler yolumu yine
yol sonu gözükmez olmuş
çoktan, çoktan...
üsküdar'a akşam inmişti
ve ben ne tanıyım ne ayım
sabahları ben mi getir'em
"geceler de geçmez olmuş" gene
üsküdar'da
sanki tüm ölü vapurlar aramızdan
bizlere varır
biz bilmem kaç kişiyiz
kimimiz
tunç gibi dövülmüş gibi vurulacak
kimimiz vuruldu bile
akşamlar yazacak akan kanımız.
oğul sıcaktır bu cinayet
bir sen kalırsın geriye
ille de yarın deyén
ille de kavga deyén
vapur olursun
prangalar ardınca.
"semadaki mailik bir imam
ben onların kulu'y'am"
dersin biiir.
yazık
sen de vurulacaksın
bilmezsün

belirsizlik

Kuşkuluydu gözlerim
Dağ kadar oldu
Yarım yarım cümlelerim
Konuşmaya mecalim yok sevgili
Bakışlarımı oku
Bulanık göğe bir bak
Tozla kaplı her yanı
Anlamadığını farz ederek
Boğazım düğüm düğüm
Sözcükleri özenle
Tane tane seçtim
Bir lafı anlatmak için
Bin laf düşündüm
Düşlerime karılmadı hayatım
Gerçeklerle kaldım
Halim hal değil imiş
Hal o ki yorgunum
Yar gözlerime bakmış
Anlama varamamış
Halim ta o günden yerle bir olmuş

sibel rosine şahin

neredesin

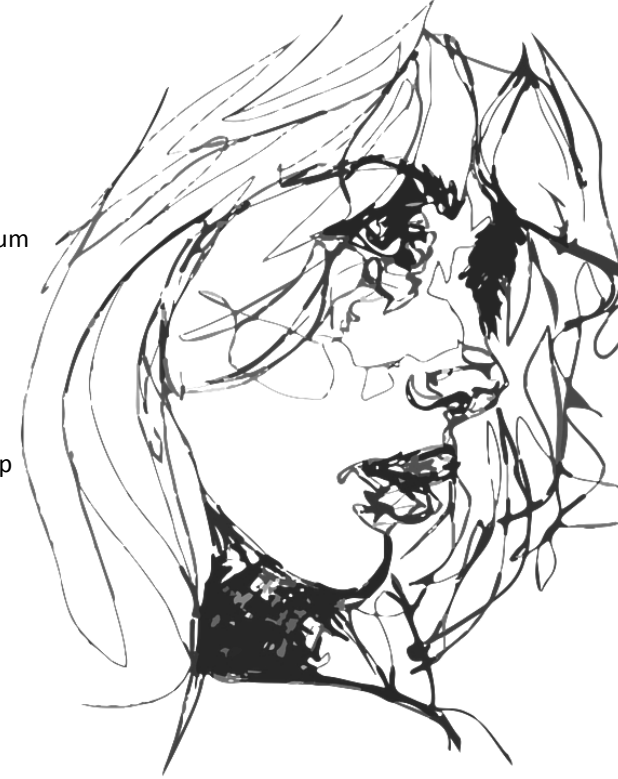
Neredesin sen, bulamıyorum
Hep aradım seni ben
Oysa yürüdüğüm yolsun
Kaderim varsın arayış dolsun
İstanbul'un çıkmaz göbeğinde
Seni bulmak için her kayboluşum
Arıyorum, arıyorum
Neredesin sen, bulamıyorum.

Hâlâ yoksun
Bari bir ipucu gönder bana
En mutlu günümde ortaya çıkıp
Her zamanki gibi kaybolma
Arıyorum, arıyorum
Neredesin sen, bulamıyorum

Nihayete ereceğim yakında
Bitmeler dünyasında
Senle bir gün bile yeter bana
Arıyorum, arıyorum
Neredesin sen, bulamıyorum

Bitiyor artık yolculuğum
Bu yalpalayan gemide
Son sözlerim bunlar
Aradım aradım da her sonda
Buldum seni sonunda.

ayberk özveren

kara bir gün

Servet-i Fünûn edebiyatının şöhretli yazar, şair ve gazetecilerinden Süleyman Nazif (1869-1927), II. Meşrutiyet döneminin de önde gelen şahsiyetleri arasında yer alır.9 Şubat 1919 tarihli Hâdisât gazetesinde yayımladığı “Kara Bir Gün” başlıklı yazısı ve 1920’de düzenlenen bir anma toplantısındaki konuşması nedeniyle İstanbul’u işgal eden İngilizler tarafından tutuklanarak Malta’ya sürgün edilmiştir. 1920’de Osmanlı Devleti’nin işgale karşı direnişini organize edebilecek bir kadronun devre dışı bırakılması için önceden hazırlanmış bu proje kapsamında Süleyman Nazif’ten başka Malta’ya sürgün edilenler arasında subay, devlet adamı, şair ve yazarlardan oluşan 146 Türk aydını yer almıştır.

“Kara Bir Gün” adlı makalesiyle millî duyguları harekete geçiren ve milletine tüm cesaretiyle seslenen Süleyman Nazif, yazdığı makaleleriyle, mizacıyla, üslubu,fikri ve edebî şahsiyeti itibariyle işgal yıllarında memleketimizin haklarını bir süngü gibi müdafaa eden edebiyatçılarımızdan biridir. 8 Şubat 1919’da İtilâf Ordularının Başkomutanı Fransız Generali Franchet d’Esprey’in muzaffer bir eda ile aynı Fatih’in 1453’te yaptığı gibi beyaz bir atla İstanbul’a girmesi üzerine dayanamayıp “Kara Bir Gün” adlı yazısını yazar. Yazı 8 Şubat’ta Hâdisat Gazetesinde yayınlanır. Sansür dairesindeki Yüzbaşı Aziz Hüdayi Bey adlı Türk memur tarafından sansürden kaçırılarak yayınlanan yazı, büyük ilgi görecektir. Yazı, gazetenin birinci sayfasının sağ üst köşesinde siyah bir çerçeve içinde çıkmıştır. İki saatte tamamı satılan gazetenin 2 kuruş olan fiyatı dağıtıcılarda iki liraya kadar yükselmiştir. Fransız Generali, Süleyman Nazif’in kurşuna dizilmesini emretmiş ise de sonra bundan vazgeçilmiş ve sürgün edilmesine karar verilmiştir.‘Kara Bir Gün’ makalesi Türk-İslam tarihi açısından önemlidir ve dikkatle incelenmelidir.

"Kara Bir Gün" başlıklı yazının ilk paragrafında şunlar söylenmiştir: “Fransız generalinin dün şehrimize geliş dolayısıyla vatandaşlarımız (azınlıklar) tarafından icra olunan gösteriler, Türk’ün ve İslam’ın kalbinde sonsuza kadar kanayacak bir yara açtı. Aradan asırlar geçse ve bugünkü hüznümüz ve bahtsızlığımız sevince ve ikbale dönse bile, yine bu acıyı hissedecek ve bu hüznü ve teessürü çocuklarımıza ve torunlarımıza nesilden nesle ağılanacak bir miras olarak terk edeceğiz.”

13 Kasım 1918’de başlayan ve 6 Ekim 1923’te Türk ordusunun şehre girişiyle sonlanan İstanbul’un işgalinin öyküsü, tarih kitaplarında zaman zaman yüzeysel anlatılan ve üzerinde durulmayan bir konu olmuştur. Bu bakımdan dikkatle incelenmesi gereken bazı tespitler Süleyman Nazif’in yazılarında bulunabilir. Yüzyıllar boyunca birlikte aynı topraklarda yaşadığımız, yeri geldiğinde zorluklara birlikte göğüs gerdiğimiz azınlık uluslar, Türklük ve İslamiyet’in kalbi olan İstanbul şehrinin işgaliyle Beyoğlu’nda sevinç gösterileri yapmış ve Türk halkına bu kez tüm dünyaya bildiren bir sesle sırt çevirmişlerdir. Süleyman Nazif’in de tam dikkat çektiği nokta budur. Yazının devamında Nazif, Alman ordularının Paris’e girmesi ve bununla beraber Fransız adı taşıyan Cezayirli ve Yahudi Fransızların yaşadığı matemi örnek gösterir. Benzer bir acıyı Türklerin yönettiği topraklarda yaşayan azınlıkların yaşamaması, utanç sayfalarımızda yer almıştır.

Kara Bir Gün yazısından sonra canını zor kurtarabilmiş Nazif’in, 23 Ocak 1920’de İstanbul Darülfünun konferans salonunda, Pierre Loti’yi anma toplantısında yaptığı konuşma, İngilizler tarafından Malta’ya sürülmesine sebep olmuştur. Malta’da sürgündeyken yazdığı makalelerini “Çal Çoban Çal” isimli eserinde toplamıştır.

Malta sürgününe kadar Süleyman Nazif’in gür sesiyle işgallere direndiğini ve Müslüman-Türk toplumun sabırla, inançla mücadele etmeyi tavsiye ettiğini görürüz. Bu bağlamda Kara Bir Gün yazısının sonunda kullandığı, orijinali Arapça olan bir atasözü örnek verilebilir: “Sen sabret. Çünkü, nasıl olsa, zaman sabretmez!”Onun bu destansı üslubu,karanlık günler geçiren milletin inancını ayakta tutması gerektiğini hatırlatan ve bunu başarmak için yer yer düşmana karşı kin ve nefret duygusunu aşıl原因 ifadeler içerir. Kara Bir Gün yazısı; bir duruştur, belki de bir kıvılcımdır. En zor anlarda bile gerekirse varlığını feda ederek bir milletin var olma savaşını sürdürmesi gerektiği inancına en güzel örneklerden biridir.

alper osman kuyucu

“Bekleyecek gücü olanın işleri eninde sonunda yoluna girer.”

öteki, dostoyevski

monolog

Damlalar düşüyor. İncecik bir çınlama... Kimilerine rahatsız edici gelebilir bu. Fakat bana, hayır. Yağmur az önce durdu. Ancak yağmur suyunun bir yerlerden diğer yerlere akma çabası hâlâ sürüyor. Damlaların görkemli hükümdarlığı sona ererken tükeniyor zaman, etraf; tüketiyor içinde bulunanları onlarda çağrıştırdığı tükenmişlikle. Ve bunlar, şüpheye mahal vermeyecek şekilde, bir ayna gibi fakat başka boyutlarda kendisine yöneliyor insanı. Puslu silüetler eksik kalan tek yapboz parçasının boşluğunda bir araya gelip anlamlı görüntüler oluştururken fark ediyor insan az evvel puslu silüetlere baktığını ve bunu tekrardan fark etmesi gerekiyor çünkü gene dalıyor daldığını idrak edemeden ve gene o yapboz parçası beliriyor ufukta. Tükeniyor zaman. Zaman nedir ki zaten? Misal, şu an gecenin yelkovanı en koyu tonlarından birinde durmuş vaziyette ama ileride bütün gizemiyle yükselen ağacı çevrelerken adeta onu öne çıkarmak istiyormuş gibi parlayıp açılıyor gece. Bu ânı daha önce yaşamadım mı? Yaşamadıysam niye bu kadar nostaljik bir havası var? İleri tarihlerin nostaljisini şimdiden mi duyuyorum yoksa? Söğüt ağacının her dalı farklı bir yöne doğru sallanıyor, uzun süre bakınca insanın başını döndürüyor. Öne, arkaya; öne, arkaya... Ağırbaşlıca onaylıyor beni. “Haklı mıyım Sayın Söğüt?”. “Evet, evet...” Manzaraya yeni karakterler, cisimler ekleniyor ama arka tarafın derinliklerinde bir şeyler zail olup gidiyor bir daha hatırlanmamak üzere. Herkes birtakım olaylar yaşamış, o olayların çerçevesinde kişilik kazanmışken birtakım olaylar yaşayıp o olayların çerçevesinde kişilik kaybetmiş, akabinde daha düşük seviyedeki diğerine razı gelmek ve maruz kalmak zorunda olmuş zihinlerdeki gibi.Bütün histerikliği makul kılıyor bu. Çünkü dürüst olalım, kimin aklı başından uçmaz, elleriyle bir kuyunun dibine değmesinin ve aynı anda ayaklarıyla gökyüzüne basmasının temel amacı olduğu hayatında herhangi bir şeyin düzgünce geçip gitme ihtimali olmadığını anlayınca? Ancak geçirdiğim bunalımın paha biçilmez bir ağırlığı da var. Çünkü paha biçmeye kalkıştığım anda bütün ağırlığını göğsüme vererek beni yavaş yavaş öldürüyor. Onun için kaymamalı omuzlardan! Söylenen cümlelerin söylendiği gün az biraz etki bıraktığı, fakat gün bitip yeni bir gün doğunca her şeyin sıfırlanıp eski haline döndüğü bir prototipin milyonlarca kez klonlanmış yığınının dünyasına dönmemeli ve onun için kucaklanmalı bu bunalım! Uzaklarda bir kapı büyük bir gürültüyle açılıp kapanıyor, yelkovan ilerliyor, daha koyu renklere karışıyor gece. Fakat ağacın etrafında hâlâ bir ışık demeti... Sanırım daha önce geçmişim bu patikadan. Öylesine tanıdık.... Öylesine yeni.

Yüce gök bağırdı ve tepelerde uğultusunu duydum.O kadar yavan geliyor ki şimdi burada durmak. Öylesine yabancıyım ki çevremdekilere, kendime. Baktığım her cismin ve kişinin onları gördüğüm yerde bulunuşu ve onları benim bulduğum yerden görmem öylesine tuhaf duygulara sevk ediyor ki beni. Nasıl tanıdım onları? Nasıl yollarımız keşişti? Kimim ben? Eğer ben yaşadıklarımın henüz hiçbir şey yaşamamış sayılıyım. Çatısı altında bulduklarımın hiçbir yere ait değilim. Yapacaklarımın beni ben yapan, kılımı kıpırdatacak hâlim yok. O hâlde niye duruyorum burada? Niye yapayalnız hissediyorum, ben hariç bütün dünya bana karşı tavır almış gibi? Ve fakat, damlalar düşüyor. Bir yerlerden diğer yerlere akıyor su. Şu anda tek gerçek bu. Ufuktan savrulup gelen yapboz parçası, bu sefer gecikmiş olacak ki, normalden yüksek bir hızla çarpıp kırıyor önümdeki camekanı. Manzara tükeniyor tüketerek bende uyandırdıklarını.

buğra mustafa karahan